

foreslaaet. Vi mene, at det Beløb, det meget store Beløb, der bevilges til Ammunition, maa være tilstrækkeligt, og der er i Aar igen kommet en Stigning paa Militærudgifterne. Den skjuler sig ganske vist henne paa § 28, hvor de ny Love om Lønninger til Officerer i Hær og Marine ere opførte, men selv om den nu skjuler sig derhenne, er der alligevel en Stigning i vore Militærudgifter paa dette Punkt paa ca. $\frac{1}{2}$ Mill. Kr. Dette foranlediger, at vi fra vor Side overhovedet ville afholde os fra at stemme over §§ 22 og 23, de militære Budgetter, for derved at protestere mod den stadig tilbagevendende Stigning af vore Militærudgifter.

Jeg skal saa tillade mig at henvende et Par Ord til den højtærede Forsvarsminister. Han mente, at jeg kunde ikke skelne mellem væsentligt og uvæsentligt, og at jeg tog saa grundigt fejl, naar jeg mente, at det, Hørring i sin Tid havde gjort, ikke paa nogen mulig Maade kunde sammenstilles med det, den højtærede Forsvarsminister nu har gjort. Jeg skal da tillade mig at sige, at det, Hørring gjorde, var ganske vist efter min Mening fejl, og det er af den Slags Ting, som en Minister maa tage Følgerne af, selv om de blive haarde. Men Fejlen var ikke anden end den, at daværende Konseilspræsident Hørring havde skønnet forkert. Han brugte ikke noget i sig selv forfatningsstridigt Middel, men drog en forkert politisk Slutning ud af de foreliggende Forhold. Det, at bruge Penge paa forventet Tillægsbevillingslov, er jo i og for sig ikke noget, der er ulovligt. Det kommer blot an paa, om vedkommende Minister, naar han har brugt Pengene paa forventet Tillægsbevilling, har skønnet rigtigt i den Retning, at Rigsdagen bagefter vil godkende det, og har han skønnet forkert i den Henseende, har han handlet ud fra et politisk Ansvar, som han selv maa bære, og derfor maatte Hørring bære det Ansvar, som vi lagde paa hans Skuldre. Men en anden Ting er det, at en Forsvarsminister, endda en politisk Forsvarsminister, som vi have nu, gaar hen og bruger Penge, som ere indvundne ved en Statsfabrikation som Nettoudbytte for Statskassen, bruger dem uden nogen Sinde at lade dem komme ind i Statskassen, bruger dem, uden at Bevillingsmagten paa noget Punkt faar nogen som helst Oplysning derom, bruger dem paa en saadan Maade, at de ikke en Gang ville kunne komme frem paa Statsregnskabet eller blive forelagte Revisionen. Det er jo to forskellige

Tilfælde; jeg skulde egentlig skønne, at det sidste af dem er det værste.

Nu anfører den højtærede Forsvarsminister som en Undskyldning for sig, at han har spurgt sine Embedsmænd og spurgt sine Embedsmænd meget nøje. Se, jeg forstaa, at den højtærede Forsvarsminister spørger sine Embedsmænd og spørger dem meget nøje ud, naar det gælder militære Sager, hvor hans militære Embedsmænd ere sagkyndige, og jeg kunde saamænd godt forstaa det, om den højtærede Forsvarsminister overlod det til sine Officerer at inspicere Tropperne, thi jeg vil tro, at de Officerer, der ere ansatte i Krigsministeriet, maatte forstaa sig ganske anderledes godt paa den Ting end den højtærede civile Forsvarsminister. Men naar Talen er om at foretage en politisk Handling, naar Talen er om at afgøre, hvorvidt et Beløb forfatningsmæssigt kan anvendes eller ikke, saa vilde jeg i den højtærede Forsvarsministers Sted slet ikke spørge nogen Officer, saa vilde jeg mene, at den civile, politiske Forsvarsminister skulde afgøre den Ting selv, og hvis han var i Tvivl, skulde han henvende sig til Rigsdagsmænd eller til Finansudvalget eller til sit Parti i Rigsdagen og raadføre sig der og der se, om han kunde faa Billigelse af den Maade, hvorpaa han saa paa Sagen. Men at gaa hen og spørge de militære Embedsmænd nede i Krigsministeriet, om det kan gaa an at anvende de Penge, som ere indvundne Netto for Statskassen, til Militærbevillinger, forekommer mig at være kejtet af enhver, men i Særdeleshed kejtet af den politiske, civile Forsvarsminister.

Den højtærede Forsvarsminister sagde, at jeg havde skiftet Standpunkt. Nej, man skifter ikke Standpunkt, fordi man ikke altid staar ved Siden af den højtærede Forsvarsminister. Der er nemlig ogsaa den Mulighed, at det er den højtærede Forsvarsminister, der forlader sine Standpunkter. Jeg staar endnu vedblivende paa det Standpunkt, som jeg stod paa, den Gang jeg stod sammen med den højtærede Forsvarsminister, at vore Militærudgifter ikke skulde stige, saa længe vi ikke paa Grundlag af Forsvarskommissionens Arbejde ere komne til en ny Ordning af vort Militærvæsen. Men dette Standpunkt har den højtærede Forsvarsminister forladt. Jeg staar dernæst fremdeles paa det Standpunkt, som er Venstres gamle Standpunkt, at naar vi komme til en ny Ordning af vort Forsvarsvæsen, skal denne gennemføres paa en saadan Maade, at der